

CONFESSIO S. BRUNONIS.

(Edidit MARILL., *Analect.* nov. edit., p. 447.)

Fidem magistri Brunonis, quam communiter fratribus suis protestatus est, cum horam sibi appropinquare sensisset, ut omnis carnis viam ingrederetur, scriptam servare curavimus, eo quod satis intime coram Deo nos illius fidei testes esse rogaret.

Credo firmiter in Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, Patrem ingenitum, Filium unigenitum, Spiritum sanctum ex utroque procedentem, et has tres personas unum Deum. Credo quod idem Dei Filius conceptus sit de Spiritu sancto ex Maria Virgine. Credo quod virgo castissima fuerit ante partum, virgo in partu, et post partum virgo in aeternum permanserit. Credo quod idem Dei Filius conceptus sit inter homines, ut verus homo, sine peccato. Credo quod idem Dei Filius invidiose a perfidis Judæis captus sit, injuriose tractatus, injuste ligatus, consputus, flagellatus, mortuus et sepultus. Descendit ad inferos, ut captivos suos inde liberaret, descendit propter redemptionem nostram, et resurrexit. Ascendit ad cælos, inde venturus est judicare vivos et mortuos. Credo sacramenta quæ

A catholica credit et veneratur Ecclesia, et nominatim quod consecratur in altari, verum corpus esse, veram carnem, et verum sanguinem Domini nostri Jesu Christi, quem et nos accipimus in remissionem peccatorum nostrorum, in spem salutis æternæ. Credo carnis resurrectionem, vitam æternam. Amen. Confiteor et credo sanctam atque ineffabilem Trinitatem, Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum, unum Deum naturalem, unius substantiæ, unius naturæ, unius majestatis atque virtutis. Et Patrem quidem non genitum, non creatum, sed ingenitum profitemur. Ipse Pater a nullo originem ducit, ex quo Filius nativitatem, et Spiritus sanctus processionem accepit. Fons ipse igitur et origo est totius divinitatis: ipse quoque Pater essentia quidem ineffabilis, substantia sua Filium genuit ineffabiliter, nec tamen aliud quam quod ipse est. Genuit Deus Deum, lux lucem. Ab ipso ergo est omnis potentia in cælo et in terra. Amen.

APPENDIX AD S. BRUNONEM

DE ORIGINE SACRI CARTHUSIENSIS ORDINIS

AUCTORE ZACHARIA BENEDICTO, VICENTINO, CARTHUSIANO.

Quis Carthusiaci jecit fundamina primum Ordinis, et quæ causa illi, vis nosse viator? Historiam hanc sequere, hos etiam tu perlege ver-

[sus.

Fructum si quæras, aderit compunctio sancta.

In Senonum planis urbs præstantissima campis Emporium Sophiæ, turrito vertice surgit, Quam Parides, fugiens Trojana incendia, fertur Extruxisse, patriisque memor dixisse Parisos Cultores, illisque insignia et arma dedisse. Sequana vorticibus qua multis alluit arces Et peregrina suas transmittit ad æquora merces. Hic est assiduæ secunda academia cultu; Huc et Cecropidum translata est Pallas ab oris, Missaque de summis ingens sapientia rebus.

Hic ita clarus erat virtutibus omnibus, atque His disciplinis (quæ libera tempora poscunt) Doctor ut, ascenso suggesto sive cathedra, Esse videretur magni vox inclita Pauli, Atque verecundis in moribus alter Ioseph. Hunc, veluti cæli divum de culmine lapsum, Totus adorabat populus, namque ille sacerdos.

Inclita Virginei post incunabula partus Elapsis annis mille octoginta duobus, Contigit huic homini postremum claudere tempus. Atque subire grave imperium, jura aspera lethi, Jamque jacet vivo gelidum sine sanguine corpus; Rurior ubique strepit, dolor anxius undique man-

[sit,

C Et gemini sexus resonant lænta per urbem. Heu! bonus interit pastor, vir sanctus obivit, Per fora clamabant, nemo dabit amplius illa Docta salutiferi sermonis et aurea verba. Funeris interea lugubris pompa paratur, Exsequiæ multo sunt et menia facta. Conveniunt passim cives, clerus, schola tota Docta coit, crepitant ex ictibus æra sonoris. Fertur honoratum majora ad templa cadaver, Marmore sub Pario condendum et aromata subter, Triste sacerdotes recitando in carmine fatum, Ardentes faculas, et cerea lumina portant, Procedunt queruke longo simul ordine turmæ, Atque vias omnes nigro velamine complent. Accidit inter tot res admiranda relatu, Judicium celeste, et formidabile cunctis: Et sane ipsa Dei sententia, grandis abyssus, Cui soli detecta manent abscondita cordis (Ps. xxiv). Quos sibi delegit, vel quos privavit olympo, D Solus habet notos, solus discrevit ab ævo. Nos homines cæci rerum secreta videmus, Sicut Apollineum discernit noctua lumen. Ecce sub argento qui portabatur et ostro Mortuus, et tanto fuerat cumulatus honore; Cum foret ad fanum sublimi in mole locatus Quo melius posset cerni, cunctisque patcret, *Responde mihi*, dum legitur, res ecco stupenda, Eminus atollit vultus, exsanguæque pectus, Ac circumspectans torvo cum lumine turbas,